

பின்காலனித்துவப் பார்வைகள்

சச்சிதானந்தன் சுகிர்தராஜா

சாப்பாடுகளும் சாமிகளும் வாசனையும்

கிரிக்கட்டுடன் இதை ஆரம்பிக்கிறேன். கிரிக்கட் பிரியர்களுக்கு முதலிலேயே சொல்லிவிடுகிறேன். இது சமீபத்தில் எல்லோரையும் ஆழ்ந்த நித்திரையில் ஆழ்த்திய உலகக் கோப்பையைப் பற்றியதல்ல. விளையாட்டில் ஆர்வமில்லாதவர்களுக்கு கிரிக்கட் சமாச்சாரம் என்றதும் அலுப்புத் தட்டக்கூடும். இந்த இரு சாராரையும் தெம்பூட்ட இந்தப் பத்தி முழுக்க கிரிக்கட் பற்றியதல்ல. வேறு விஷயங்களும் இதில் வரும்.

இந்தச் சம்பவம் நடந்தது எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில், அப்பொழுது மேற்கிந்தியத் தீவுகள் கோஷ்டி இங்கிலாந்தில் சுற்றுப்பயணம் செய்து கொண்டிருந்தது. தற்போதைய பரிதாபமான வீரர்களை அந்தப் பழைய சிங்கங்களுடன் ஒப்பிட வேண்டாம். இன்றைய கோஷ்டி 'குமுதம்' அரசவின் வார்த்தைகளில் பழைய பெருங்காய டப்பா. அந்த நாட்களில் மேற்கிந்திய வீரர்கள் கிளைவ் லாய்ட், ஆண்டிராபர்ட்ஸ், மைக்கல் ஹெல்டிங், மால்க்கம் மார்ஷல், விவியன் ரிட்ச்சுட்ஸ் போன்றவர்கள் தேவர்கள் ஸ்தானத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். கோயில்கள் மட்டும் கட்டப்படவில்லை. ஒரு நாள் சர்வதேச ஆட்டம் பர்மிங்ஹம்மில் நடப்பதாயிருந்தது. போகலாம் என்று தூண்டியவர் வெற்றிவாயிலார். இந்த வெற்றிவாயிலார் என்றதும் ஏதோ தூய தமிழ்ப்பற்றில் பெயரை மாற்றிக்கொண்ட பச்சைத் தமிழர் என்று நினைக்கவேண்டாம். முழு ஆங்கிலேயர். பெயர் Wingate, இந்தியாவில் படிப்பித்த நாட்களிலிருந்து எனக்கு இவரைத் தெரியும். நான் அவருக்குக் கொடுத்த செல்லத் தமிழ்ப்பெயர்தான் வெற்றிவாயிலார். நான் இந்தப் பெயர் சூட்டியது இன்றுவரை அவருக்குத் தெரியாது.

ஆட்டம் தொடங்குவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்னால்தான் போகலாம் என்று முடிவு எடுத்ததினால் டிக்கட் வாங்குவதில் பிரச்சினை ஏற்பட்டது. இந்திய ரெயிலுக்கு டிக்கட் வாங்கிப்பழகிய உபாயத்தைப்பயன்படுத்தி செல்வாக்குள்ள ஒருவருக்குச் சொல்ல, அவர்தனக்குத் தெரிந்த இன்னும் அதிக செல்வாக்குள்ள ஒரு நபரை நாடி அவர் மூலம் எப்படியோ டிக்கட் வாங்கி விட்டோம். கிரிக்கட் ஆட்டத்திற்குப் போவதில் ஒரு சங்கடம் என்னவென்றால், கதிர்காம யாத்திரை போவதுபோல் தண்ணீர் தொடக்கம் சாப்பாடுவரை கட்டிக்கொண்டு போகவேண்டும். வெற்றிவாயிலார் ஒரு

இந்தியச் சாப்பாட்டுப் பிரியர். 'உப்புமா கொண்டு போகலாமா?' என்று கேட்டார். நான் ஒத்தக் காலில் நின்று முடியாதென்று சொல்லிவிட்டேன். நம்முள் சாப்பாட்டில் ஒரு பிரச்சினை என்னவென்றால் பொட்டலத்தைத் திறந்ததும் வாசனை மூக்கைத் துளைக்கும். கிரிக்கட் விளையாட்டைக் கூர்ந்து கவனிப்பவர்களுக்குத் தெரியும், இங்கிலாந்தில் இந்த விளையாட்டு வர்க்கரீதியானது. பார்வையாளர்களும், விளையாடுகிறவர்களும், முக்கியமாக இந்த ஆட்டத்தை நிர்வகிக்கிறவர்களும் மத்தியதர வர்க்கத்தினர். இந்த வர்க்கம் இன்னும் 'சிக்கன் டிக்கா மசாலா'வைத் தேசிய உணவாக அங்கீகரிக்கவில்லை. எண்பதுகளில் இந்திய உணவு வாசனை காரணமாக, அந்த நாட்களில் வீடு வாங்குவது கஷ்டமாகவிருந்தது. இந்தியர்கள் குடிவந்தால் பக்கத்துவீட்டு வெள்ளையர்கள் வீட்டைக் காலிபண்ணிய செய்திகள் எல்லாம் பத்திரிகைகளில் வந்துகொண்டிருந்தன. உப்புமா மணம் இன்னுமொரு இனக்கலவரத்தைத் தூண்டிவிட வாய்ப்புண்டு என்று மெதுவாக வெற்றிவாயிலாரைப் பயமுறுத்தினேன். ஈனோக் பவலின் 'இரத்தம் ஆறுபோல் ஓடும்' என்ற சொற்பொழிவையும் ஞாபகப்படுத்தினேன். வெற்றிவாயிலார் பயந்தாங்கொள்ளி. இரண்டுமே ஒரே உச்சரிப்பில் வருபவை. உப்புமா விஷயத்தை வெற்றிவாயிலார் கைவிட்டு விட்டார். இரண்டுபேரும் சலித்துப்போன 'சாண்ட்விச்' கொண்டு போவதாகத் தீர்மானித்தோம்.

அய்ரோப்பிய கீழைத்தேயவியல் அறிஞர்களால் மூடநம்பிக்கைக்கு உறைவிடம் என்று கருதப்பட்ட இந்துசமயமானது, அதே அய்ரோப்பாவில் குடிபுகுந்து வெளிப்படுத்தும், அதன் சமீபத்திய புதிய செழிப்பு, இடம்பெயர்ந்த இந்துக்கள் அடைந்த பொருளாதார வீச்சினால் மேலோங்கி நிற்கும் செல்வாக்கு, இங்கிலாந்தின் பல்லினப் பண்பாட்டின் முதிர்ச்சியின் அடையாளம்.

அன்றைய ஆட்டத்தில் மேற்கிந்தியத் தேவர்கள் சாதாரண மனிதர்கள் போல் காணப்பட்டார்கள். விவியன் ரிச்சர்ட்ஸ்கூட பத்திற்குக் குறைய ஓட்டங்களை எடுத்ததாக நினைவு பகல் உணவு இடைவேளை வந்தது. நானும் வெற்றிவாயிலாரும் வேண்டா விருப்புடன் முதல் நாள் இரவு தம் தம் வீட்டில் தயாரித்த 'சாண்ட் விச்' சை மெல்லக் கடிக்கத் தொடங்கினோம். திமீர் என்று ஆளைத் தூக்கிப்போடும் அளவுக்கு இந்தியச் சாப்பாட்டுவாசனை 'கம கம்' என்று அரங்கத்தை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டது. ஏதோ மதுரை டவுன்ஹால் ரோட்டில் இருக்கும் ஈவினிங் மட்டன் ஸ்டால்களே இங்கே வந்த மாதிரி ஒரு பிரமிப்பு. நானும் வெற்றிவாயிலாரும் வாசனை வந்த இடத்தைப் பார்த்தோம். அங்கே வாட்டசாட்டமான மூன்று பீஸ் சூட் அணிந்த ஆங்கில இளைஞர்கள் ஹைஸ்கூலையும் சிக்கன் கறியையும் ஒரு கைபார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நானும் வெற்றிவாயிலாரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டோம். அவர் முகத்தில் ஒரு சின்னப் புன்னகை தென்பட்டது. அப்பொழுது என்னிடம் கமரா இருக்கவில்லை. மோனாலிஸாவின் மர்மப் புன்னகையைக் கட்டுடைப்பவர்களை மேலும் நித்திரை இல்லாமல் உருண்டு புரள வைக்க வெற்றிவாயிலாரின் புன்னகைப் படம் துணை செய்திருக்கும்.

நான் சொல்ல வந்ததின் திருப்பம் இதுவல்ல. உச்

சக் கட்டம் இனித்தான். இது நடப்பதற்கு கால் நூற்றாண்டு காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. சில நாளைக்கு முன்பு ஆசியர்களுக்கான ஒரு ஆங்கிலேய வாரப்பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி படித்தேன். இங்குள்ள இந்துக் கோயில் நிர்வாகிகள் ஒரு புகார் கொடுத்திருந்தார்கள். இந்துக்கோயிலிருக்கும் தெருவில் உள்ள ஆங்கில உணவுக் கடைகளிலிருந்து தயாராகும் இறைச்சி, மீன் வாசனை பக்தர்களின் புனிதத்திற்கும் ஆராதனையின் தெய்வீகத்திற்கும் இடைஞ்சலாக இருக்கிறது. ஆகையினால் இந்த வாசனையைப் பூஜை நடக்கும் வேளையிலாவது வராதபடி பார்த்துக் கொள்ளுமாறு கடைக்காரர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

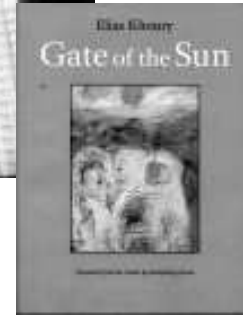
இந்த முறையீட்டைப் பலவிதமாக வாசிப்புச் செய்யலாம்.

அய்ரோப்பிய கீழைத்தேயவியல் அறிஞர்களால் மூடநம்பிக்கைக்கு உறைவிடம் என்று கருதப்பட்ட இந்துசமயம், அதே அய்ரோப்பாவில் குடிபுகுந்து வெளிப்படுத்தும், அதன் சமீபத்திய புதிய செழிப்பு இடம்பெயர்ந்த இந்துக்கள் அடைந்த பொருளாதார வீச்சினால் மேலோங்கி நிற்கும் செல்வாக்கு, இங்கிலாந்தின் பல்லின்பப் பண்பாட்டின் முதிர்ச்சியின் அடையாளம். இதில் எந்த வாசிப்பு பொருத்தமானது என்பது அவரவர் இன சமூக, சமய, கலாச்சார, வர்க்க சூழ்நிலையைப் பொறுத்திருக்கிறது.

வங்காளம் - ஈழம் சமாந்தரங்கள்

போராளிகள் பற்றிய நவீனங்கள் இருவகையாக இருக்கும். ஒன்று, போராளிகளின் தலைவர்கள், இயக்கத்தின் அடிமட்ட வீரர்கள் ஆகியோரின் அடையாளங்கள், அட்டகாசங்கள் அல்லது இயக்கத்தின் முக்கிய வெற்றிகள் - முடக்கங்களை ஆவணப்படுத்தும். மற்றையதில், போராட்டம் கதையின் பின்னணியிலிருக்கும். போராட்டத்தினால் பாதிக்கப் படுகிற சாதாரண மாந்தர்களைப் பதிவு செய்யும். இந்த இரண்டையும் இணைத்து ஒரு நாவல் வெளிவந்திருக்கிறது. எழுதியவர் Tahmima Anam. நாவலின் பெயர் A Golden Age. கதைக்குப் பின்னணி எழுபதுகளின் தொடக்கங்களில் நடைபெற்ற பங்களாதேசத்திற்கான விடுதலைப் போராட்டம். புதிதாக உருவாகும் ஒரு தேசத்தின் கதை ஒரு தாயின் பார்வையில் சொல்லப் படுகிறது.

கதைச் சுருக்கம் தேவையில்லை. இது தமிழ் சினிமா செய்த கெட்ட பழக்கம். நாவல் படித்ததும் 'சட்' என்று தோன்றிய சில எண்ணங்களைத் தருகிறேன். அவற்றை வைத்து நாவலின் சாரத்தை ஊகித்துக் கொள்ளுங்கள். ஒன்று. சமத்துவம், சகோரத்துவம், சனநாயகம் என்ற பரந்த முன்னேற்ற கருத்தாட்டங்களுடன் ஆரம்பமாகும் விடுதலை இயக்கங்கள், போராட்டங்கள் நாளடைவில் குறுகிய சமய, இன

ஆதிக்கத்துக்குள் முடிவடைகின்றன. வங்காள விடுதலை இயக்கமான முக்தி பாணிக்கு தொடக்கத்தில் கருத்தியல் கர்த்தாவாக மார்க்ஸ் துணை புரிகிறார். லெனினின் படங்கள் முக்தி பாணி போராளிகளின் அறைகளை அலங்கரிக்கின்றன. சே குவாராவின் எழுத்துக்களை போராளிகள் எல்லோரும் விழுந்து

விழுந்து படிக்கிறார்கள். தொடக்கத்தில் வங்காள விடுதலை இயக்கத்தில் முஸ்லிம்களும் இந்துக்களும் இணைந்தே செயல்படுகிறார்கள். இந்து உறுப்பினர் பெயர் பார்த்தோ. ஒரு பல்சமய, பல்லின எதிர்ப்பாக ஆரம்பமாகிய போராட்டம் நாளடைவில் மாறாக சுயநலமான சமய தீவிரவாதத்திலும் சமய, இன, மொழிச் சத்தி கரிப்பிலும் முடிவடைவதை நாவல் சித்தரிக்கிறது. பிரபல வங்காள ஆசிரியர் ரவீந்திரநாத் தாகூரின் எழுத்

வற்ற நிலையில் இருக்கும் கதாநாயகன் தன் பங்கு குறித்துப் பேசும்போது ஆயுதம் தாங்கியதெல்லாம் தன் காதலிக்காகவே என்று கூறுகிறான்: 'I didn't fight, my friend, for the land or history. I fought for the sake of a woman I loved.' இந்த நாவலும் கூடத் தான் காதலித் தவள் இன்னுமொருவனுக்கு மனைவியாகப் போக, தனக்கு இன்னும் அவள்மேல் பாசமிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்கவே கதாநாயகன் சொகில் முக்தி

துக்களுக்குக்கூட தடைவிதிக்கப்படுகிறது. உருது பேசும் கசாப்புக் கடைக்காரர்கூட சந்தேகத்துக்குள்ளாகிறார். மதம் புகுத்தப்பட்டபிறகு போராட்டமே வேறு திசையில் செல்கிறது.

இரண்டாவது, எழுபதுகளில் தோன்றிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் நவீனத்தினால் உயிர் ஊட்டப்பட்டவை. கதையின் முக்கிய மாந்தர்களின் கலா ரசனை மேற்கத்திய எழுத்தாளர்களாலும், சங்கீத வித்துவான்களினாலும் பாதிக்கப்பட்டது.

Anam இன் கதைமாந்தர்கள் டிக்கன்ஸ் படிக்கிறார்கள். புத்தக அலுமாரியை Collected Poems of Dylan Thomas அலங்கரிக்கிறது. Nina Simone னின் இசையில் உருகிப் போகிறார்கள். Jean Arasanayagam எழுதிய ஒரு சிறுகதையில் வரும் JVP உறுப்பினர்கள் மார்க்ஸும் ஷேக்ஸ்பியரும் படித்திருக்கிறார்கள். இன்றைய ஓரம் படுத்தப்பட்ட சமயம்மீது தங்கியிருக்கும் எதிர்ப்பு நவீனத்துக்கு எதிராகவே செயல்படுகிறது.

இன்னுமொன்று, விடுதலை இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் உயரிய இலட்சிய எண்ணங்களுடன் போர்க்களத்தில் குதிப்பதில்லை. காதலும் கூட காரணமாயிருக்கிறது. Elias Khoury எழுதிய Gate of the Sun என்ற, பரந்த காலகட்டத்தில் நிகழும் பாலஸ்தீனிய விடுதலை பற்றிய நாவலில் ஆஸ்பத்திரியில் நினை

பாணியில் சேருகிறான். கருத்தியலைவிடக் காதலுக்குத்தான் சாதாரண மனிதர்களை போராளிகளாக ஆக்கும் சக்தி அதிகம் போலும்.

இந்தப்பத்தியை முடித்துக்கொள்ள இந்த நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் பேசும் இரண்டு வாசகங்களைத் தருகிறேன். படிபுங்கள்.

கிழக்குப் பாகிஸ்தானுக்குச் சுயாட்சி கிடைத்த பிறகு பரவலாகக் காணப்பட்ட ஆயுதக் கலாச்சாரம், சகோதர இயக்கங்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட மோதல்கள், பழி வாங்குதல் பற்றித் தாய் ரொகானா இப்படித் தெரியப்படுத்துகிறார்: They were just children. After all, the boys running around with guns, their hearts hungry for revenge.

பங்களாதேச விடுதலைப் போரினால் விளைந்த சேதங்கள், அநியாயமாகக் கொலைசெய்யப்பட்ட அப்பாவி மனிதர்கள், போரினால் இடம்பெயர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்கள், அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பசி, நோய் பற்றி சற்று நிதானமாக யோசிக்கும்போது சுயநிர்ணய எதிர்ப்புப்பற்றி சொகில் இப்படிக் கூறுகிறான்: How can it be the greatest and the very worst thing we have ever done.

கொஞ்சம் கவனமாக வாசிக்கையில் இவை ஏதோ நமக்குப் பரிச்சயமான சமகால போராட்ட இயக்கங்களுக்கும் பொருந்தும்போல்தோன்றுகிறது.

சற்று யோசித்துப்பாருங்கள்.